

TANYA VOGELZANG

State Of Form

TANYA VOGELZANG

geselecteerde werken

Vorm In Transitie

In mijn werk is vorm geen statisch gegeven, maar een proces dat reageert op zijn context. Ik kijk voorbij tijdelijke definities naar een onderliggende wetmatigheid die als een constante aanwezig is.

In dit universum is tijd geen lineair verloop, maar een ruimtelijke diepte waarin alles zich herschikt en betekenis ontstaat door verandering.

De samenhang wordt leesbaar op het moment van in-greep. Zoals een stroming zich alleen laat aflezen in de rimpeling, verschijnt een constante in verstoring.

In mijn werk wordt dit moment niet als beweging getoond, maar als een verstilde concentratie.

Op dat kantelpunt wordt de structuur van de werkelijkheid tastbaar. Instabiliteit is daarbij geen verstoring van orde, maar de manier waarop orde zich toont.

SETUP II - GROUND PLAN

Installatie in drie opstellingen
papier
120 × 120 × 150 cm

SETUP III - REALLOCATION

*Installatie in drie opstellingen
papier en kunststof
ca. 300 x 450 x 250 cm*

SETUP III – REALLOCATION

De installatie neemt het karakter aan van een handeling, een ritueel van herverdeling waarin architectuur wordt ontleed, vorm wordt teruggebracht tot element en getransformeerd binnen een nieuwe ordening.

Fragmenten verschijnen als polyeders en transformeren tot kleine bolvormen die worden opgenomen in een nieuw systeem.

De structuur is volledig geopend.

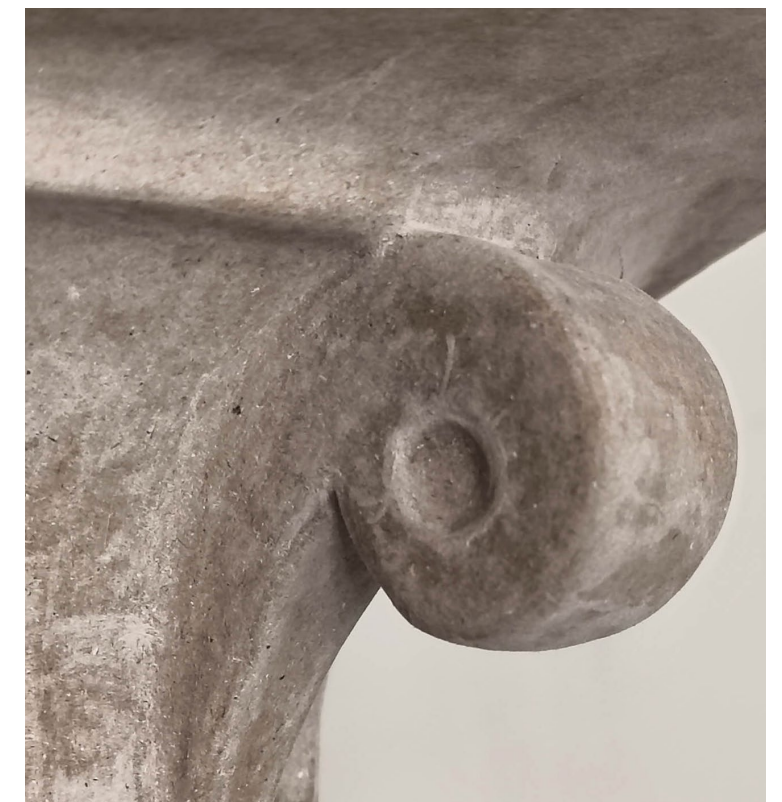
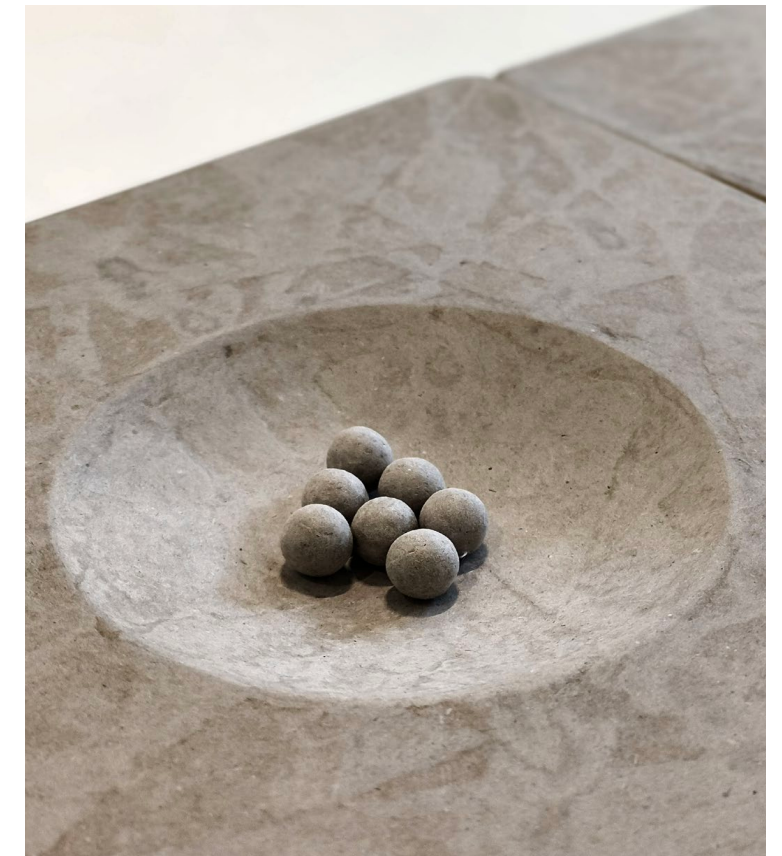
De zuilen zijn verbonden door drie tegels, terwijl een vierde positie wordt ingenomen door een negatieve zuil: een kuiltje waarin ronde vormen liggen.

In het midden ligt de pilaar als een verzameling veelvlakken en fragmenten. Wat eerst een dragende vorm was, verschijnt nu uiteengevallen in afzonderlijke elementen. Het kapiteel ligt los en suggereert nog een mogelijke aansluiting.

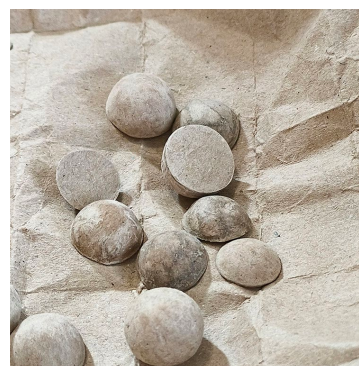
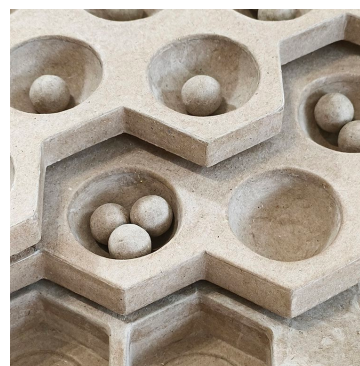
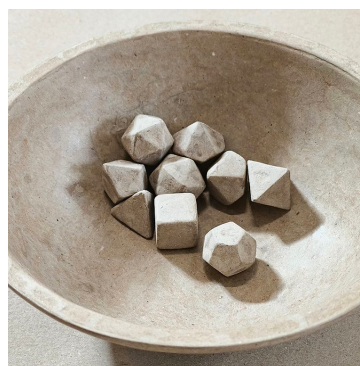
De installatie rust op transparant bouwplastic. Een stuk plastic valt van boven en bedekt gedeeltelijk de rechte zuil. Het geheel krijgt het karakter van een tijdelijke opstelling, alsof iets wordt blootgelegd of opnieuw wordt samengesteld.

Naast de installatie staat een lange tafel met uitgestalde voorwerpen in een vaste volgorde: mallen, een zeef, een raspbord en een honingraatstructuur. Zij suggereren een reeks handelingen van ontleden, bewerken en herordenen.

Aan het einde liggen fragmenten van de ronde vormen, gehalveerd en gerangschikt in een patroon dat leest als een aanduiding of code.

detail grondopstelling

detail tafel met voorwerpen

HOW WIDE IT IS,
HOW DEEP IT IS,
HOW MUCH IS MINE TO KEEP

Fotografie met handmatige digitale
kleuring
papierconstructie
variabele afmetingen
(ca. 365 x 315 cm)

How Wide It Is, How Deep It Is, How Much Is Mine To Keep

Het beeld toont een raster, een tijdvlak en oneindigheid.
Een moment in de tijd, een leven, wordt opgetild en uitgelicht.
Het verloop van het zichtbare kleurenspectrum verbindt de objecten.

Het reflecteert op de aard van tijd en de vergankelijkheid van het huidige moment. Het heden vervaagt naar het verleden en breidt zich uit naar de toekomst. Het heden is ongrijpbaar.

We beschouwen tijd doorgaans als een lineaire beweging van verleden naar toekomst. Een moment dat voorbij is, wordt voorgoed als verleden beschouwd.

Echter, we hebben te maken met de verwerking van tijd.
Herinneringen aan gebeurtenissen komen op onregelmatige momenten naar boven. Wat betekent dat elk moment in zekere zin aanwezig is in elk ander moment. Dit creëert een voortdurend heden.

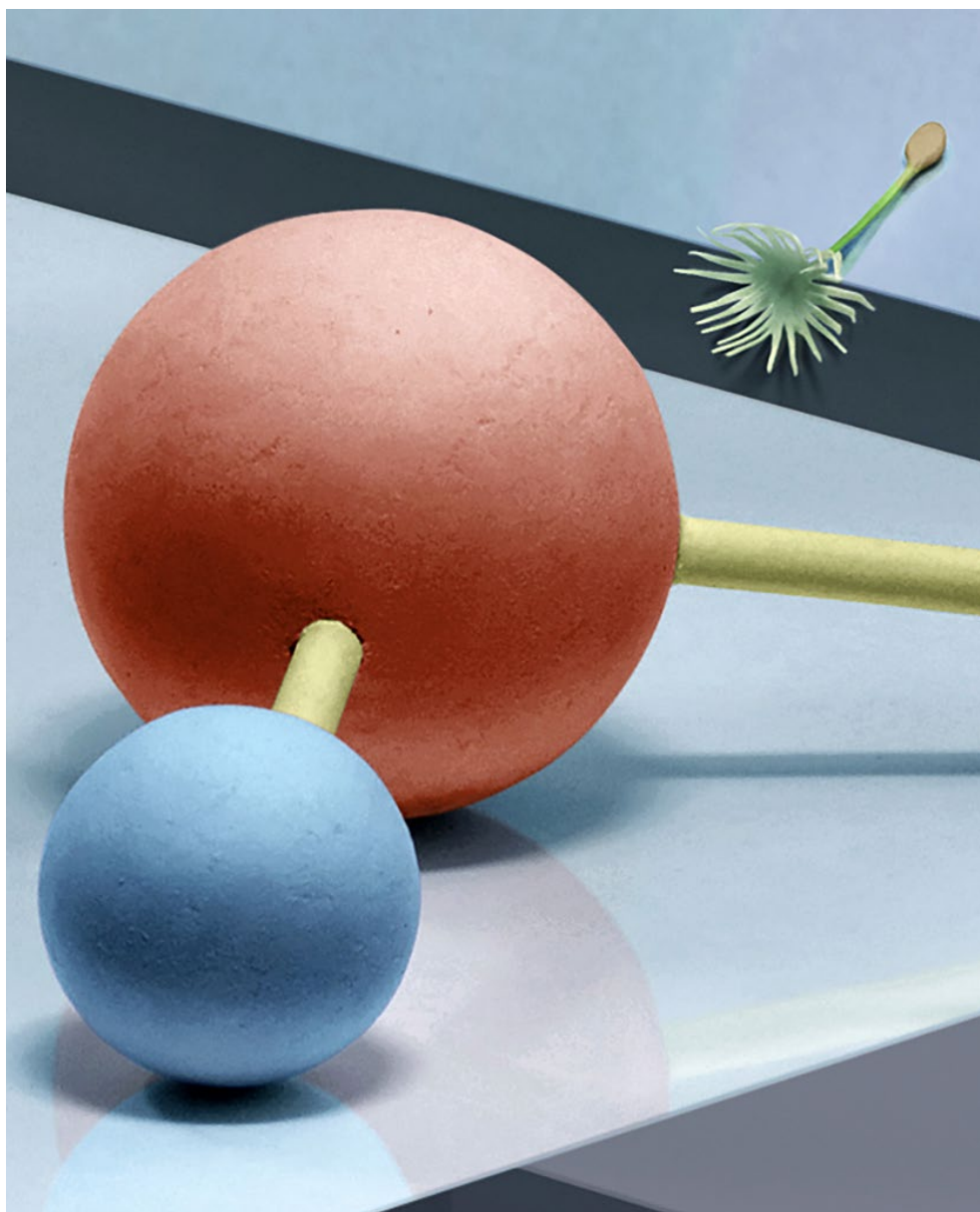
Je kunt het niet bevatten, maar het bevat ook alles.

Opmerking bij de titel:

De titel van dit kunstwerk is geïnspireerd op een passage uit 'Slaughterhouse-Five' van Kurt Vonnegut. In dit werk reflecteert Vonnegut op de aard van de tijd en de vergankelijkheid van het moment: "En ik vroeg me af over het heden: hoe breed het was, hoe diep het was, hoeveel was van mij om te bewaren."

Hoewel het kunstwerk werd gemaakt voordat deze regels werden ontdekt door de kunstenaar, resoneren ze sterk met de thema's die in het werk worden verkend. Zowel het kunstwerk als Vonnegut's woorden verdiepen zich in het idee van tijd.

VESSEL

Groei ontstaat van binnenuit, maar wordt gevormd door wat haar omsluit.

Een industrieel object, een jerrycan, wordt volledig overgenomen door een wortelachtige structuur. Vanuit het object ontstaat een vorm die zich uitbreidt en losmaakt van haar oorspronkelijke functie.

De wortels hangen vrij in de ruimte, zonder grond of context. Wat zichtbaar is, lijkt te groeien, maar is niet gebonden aan een natuurlijke oorsprong.

Het object blijft herkenbaar in contour, maar is volledig geïnternaliseerd. Het functioneert niet langer als container, maar als lichaam waarin een andere structuur zich vormt.

Het werk toont geen restvorm, maar een hybride toestand: iets dat wordt opgenomen, zich ontwikkelt en verder groeit.

VESSEL

*Sculptuur
papier*

35 x 55 x 75 cm

RECONSTRUCTION I

Fotografie met handmatige digitale kleuring
papierconstructie
variabele afmetingen (ca. 260 × 270 cm)

Reconstruction I

We bekijken een statig herenhuis uit het begin van de negentiende eeuw. Het interieur toont de invloed van wetenschap en ontdekkingsgeest op het dagelijks leven van de bourgeoisie. De voorwerpen verwijzen naar een leven buiten het huis: van boeken over koloniale rijken tot een verzameling Turkse kelims. Het huis spreekt van een wereldburger, een glimp van de moderne mentaliteit.

Het is een periode waarin de industriële en materiële wereld als ideaal werd gepresenteerd op de eerste wereldtentoonstellingen. Ze luidden de industriële revolutie in en demonstreerden geavanceerde technologie aan de wereldgemeenschap. Het was niet alleen een presentatie van mogelijkheden; het was een visie op de toekomst.

Zoals de Russische schrijver Fjodor Dostojevski beseftte tijdens zijn verblijf in Londen in 1862, waar de Grote Tentoonstelling werd gehouden. Hij erkende het wereldhistorische belang van wat daar te zien was. "Je wordt je bewust van een enorm idee," schreef hij na zijn bezoek, waarin de uitbundige materiële cultuur werd getoond.

Dostojevski zag het echter ook als een waarschuwing: "Je voelt dat er een grote, eeuwige ontkenning en geluk voor nodig is om je niet over te geven, om niet te capituleren voor wat je ziet, om niet te buigen voor wat is, om de materiële wereld niet te accepteren als je ideaal."

Nu zijn alleen de overblijfselen van het herenhuis zichtbaar. Het is zorgvuldig herbouwd, alsof het een archeologische vondst is. Er zijn letterlijk gaten die opgevuld moeten worden, informatie ontbreekt. Om het begrijpelijk te maken, moet het in een context worden geplaatst die doelbewust is gereconstrueerd.

De reconstructie wordt omsloten door een gebouw. De stijl en kenmerken uit de industriële revolutie, zoals het gietijzeren frame met glas, zijn niet langer nieuw en spannend, maar beproefde bouwmethod-

den. De ruimte lijkt speciaal te zijn ontworpen voor deze reconstructie. Om tentoon te stellen, om te bestuderen.

Maar ook dit gebouw heeft gebreken en vertoont tekenen van verval. Een glimp van een nieuwer tijdperk is zichtbaar door het glazen plafond, wat aangeeft dat dit tijdperk zelf ook deel uitmaakt van het verleden en opnieuw onderzocht moet worden. Het suggereert dat ontbrekende schakels kunnen worden ontdekt en een nieuw begrip van dit tijdperk kan worden bereikt.

Dit creëert een cyclische herhaling, zoals matroesjka's die in elkaar passen. (Het is noemenswaardig dat matroesjka nestpoppen voor het eerst werden tentoongesteld op de Wereldtentoonstelling van 1900 in Parijs).

De geschiedenis wordt voortdurend opnieuw bekeken vanuit het verschuivende 'nu' met het oog op de toekomst. Een visie waarbinnen kunst onze wereld vertaalt als een verschuivend levend verhaal.

AFTERMATH (3 × 3 Tiles)

Installatie

papier

150 × 150 × 40 cm

Aftermath (Tiles 3×3)

Leegte verschijnt als sculpturale restvorm van een structuur die niet langer aanwezig is.

Het werk bestaat uit een raster waarin de oorspronkelijke elementen van negen tegels ontbreken. Wat overblijft, is een netwerk van levendige structuren dat deze leegte van buitenaf aftekent. De herinnering aan de verdwenen massa blijft in de ruimte aanwezig; de contouren dragen de sporen van een eerdere begrenzing.

De ordening van het raster is voelbaar in een organische groei die zich er nooit volledig naar voegt. De onderliggende essentie houdt stand, wordt juist zichtbaar door de verdwijning van de materie.

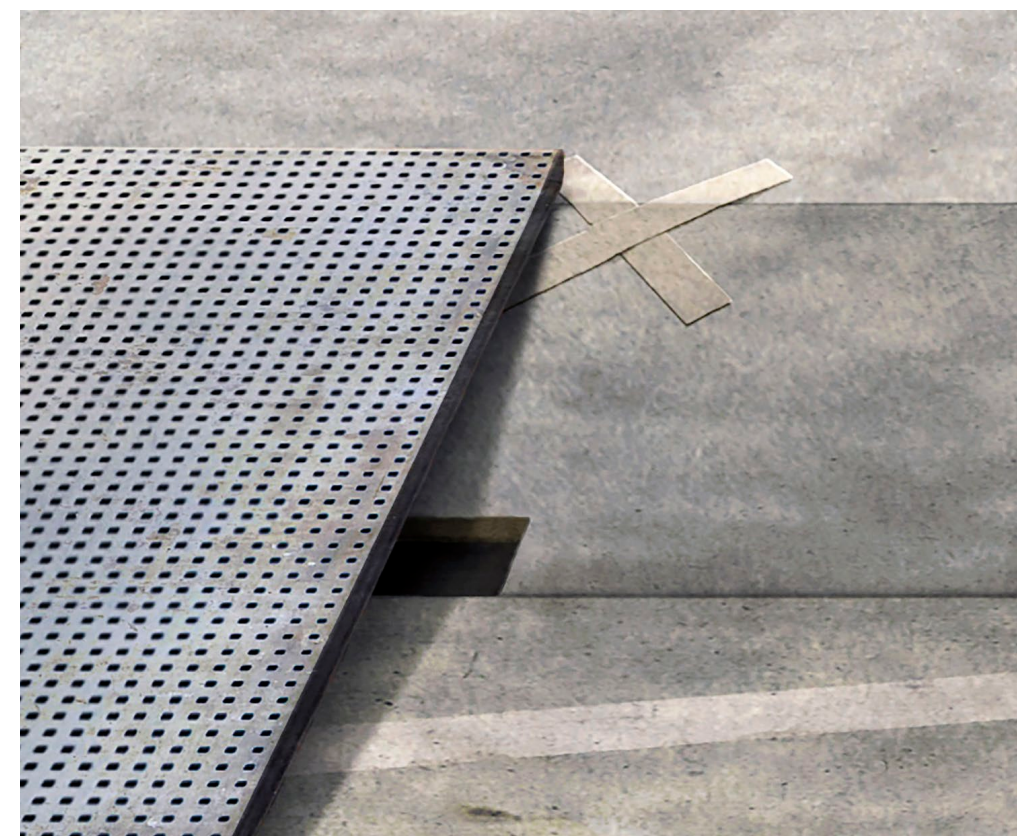
Het toont de tastbare aanwezigheid van een afwezigheid.

RECONSTRUCTION IV

*Fotografie met handmatige digitale kleuring
papierconstructie
variabele afmetingen (ca. 220 × 100 cm)*

RECONSTRUCTION IV

De scène wordt gepresenteerd als een diorama opstelling die een bestaande of mogelijke realiteit laat zien.

Er lijkt een onderzoek gaande te zijn. Net als de procedures op een plaats delict worden plaatsen gemarkeerd en materiaal verzameld.

Of er wordt een tentoonstelling opgezet en we zien een representatie van iets dat al van tevoren vastligt. Het is duidelijk waar wat komt te staan. Plattegronden zijn beschikbaar als referentie en alle materialen worden op gemarkeerde plaatsen gelegd.

De scène kan herhaaldelijk worden opgebouwd en afgebroken op basis van blauwdrukken en draaiboeken.

Hoe kijken we naar de wereld en gebeurtenissen in de wereld?
 Is elke gebeurtenis uniek en wordt deze onderzocht en gearchiveerd als een afgesloten zaak?
 Beschouwen we het verleden als een opeenvolging van gebeurtenissen die zich herhalen en in essentie hetzelfde zijn?
 Of ligt het vast als een script dat moet worden uitgespeeld?

Tussen tijd, identiteit en de essentie van verandering

De werken tonen scènes en ruimtes die meer zijn dan hun letterlijke verschijning. Ze fungeren als metaforen voor de gelaagdheid van menselijke ervaringen en persoonlijke processen. Ze belichamen leegtes die wachten om gevuld te worden, plekken die zich voorbereiden op wat komen gaat. Deze ruimtes zijn niet neutraal; ze zijn geladen met betekenis en dynamiek en bieden een mogelijkheid om onze perceptie van de wereld te onderzoeken en te doorgronden.

Ruimtes verschijnen als tussenruimtes, letterlijk en figuurlijk in transitie. Ze nodigen uit tot reflectie over verandering, over hoe tijd wordt ervaren en over onze verhouding tot wat was, wat is en wat zal zijn. Vaak ligt de focus op verval of verdwijnen, op momenten die de stroom van tijd voelbaar maken. Binnen deze momenten doet zich een gevoel van tijdloosheid voor, waarin ruimte ontstaat om zowel terug te kijken als vooruit te denken.

De werken onderzoeken de dynamiek tussen individu en samenleving, onze verhouding tot grotere systemen en de krachten die ons denken, voelen en handelen vormgeven. Ze roepen vragen op over identiteit en authenticiteit in een wereld waarvan de sociale, culturele, historische en politieke structuren voortdurend verschuiven of door mensen opnieuw worden geïnterpreteerd. Ze leggen de spanning bloot tussen het persoonlijke en het collectieve, tussen het verlangen naar zelfdefinitie en de invloed van de bredere maatschappij.

Daarnaast is het werk een zoektocht naar de essentie van dingen, voorbij hun oppervlakkige vormen. Het verkent wat overblijft wanneer een object of idee zijn oorspronkelijke vorm verliest. Zelfs wanneer iets verdwijnt, blijft er een spoor, een echo van wat was. De werken nodigen uit om voorbij het zichtbare te kijken en de onderliggende structuren en waarheden te ontdekken: wat is echt en wat illusie? Wat blijft er over wanneer we voorbij de façade kijken?

Zo ontstaat een reflectie op vergankelijkheid en verlies. Alles, van technologie tot herinneringen, is onderhevig aan tijd. De werken roepen een besef op van de ongrijpbaarheid van wat we proberen vast te houden, terwijl ze ons tegelijkertijd herinneren aan de onvermijdelijkheid van verandering die alles doet vervagen, maar ons ook in beweging houdt, op zoek naar betekenis in alles wat verdwijnt.

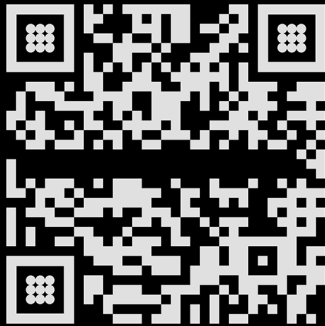
Tanya Vogelzang (NL, °1970)
woont en werkt in Nederland

Tanya Vogelzang is beeldend kunstenaar en studeerde aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten (KABK) in Den Haag. In haar autonome praktijk onderzoekt zij hoe onderliggende structuren zichtbaar worden in processen van transitie, en hoe tijd, ruimte en betekenis voortdurend opnieuw worden gedefinieerd.

Waar zij in haar vroege werk tijdelijke ingrepen deed in bestaande ruimtes, waarbij zij de positie en sporen van alledaagse voorwerpen markeerde, verschoof haar focus geleidelijk naar fotografie. Dit leidde tot de constructie van op schaal gemaakte papieren werelden, specifiek ontworpen voor de lens en vastgelegd als monumentale fotowerken. De beelden tonen ruimtes op een kantelpunt, verstild op het moment waarop verandering zichtbaar wordt.

In haar huidige werk vervaagt de grens tussen beeld en object: wat voorheen via de camera werd samengebracht, ontstaat nu ook direct in de fysieke ruimte. Haar recente sculpturen en installaties bezitten een eigen interne ordening en identiteit. Van een afstand tonen zij een monumentale orde; van dichtbij worden de vezels, verbindingen en sporen van het maakproces zichtbaar, en daarmee de spanning tussen stevigheid en kwetsbaarheid die papier als materiaal altijd in zich draagt.

Haar werk is geëxposeerd in Nederland en België en is opgenomen in zowel particuliere als institutionele collecties.

Scan voor website & contact

<https://www.tanyavogelzang.art>

e-mail: info@tanyavogelzang.art